

българи. До сега за тия българи малко се знаеше. Днесъ вече стана явно, че почти отъ всѣко село, а сигурно отъ всѣки градъ много храбри мжже доброволно бѣха отишли да помагатъ на рускитѣ войски. И всичко това ставаше отъ любовъ къмъ отечеството и отъ желание да запазятъ мирното българско население отъ убийства и грабежи на башибозуцитѣ.

Съ напредването на рускитѣ войски въ България, турцитѣ напускаха села и градове и бѣгаха къмъ Цариградъ. Но отдето поминѣха, тѣ ограбваха българскитѣ села. Трѣбваше българитѣ да се запазятъ. Какъ да стане това? Царь Александъръ назначи руския князь Черкасски за уредникъ на България, и му поръча да свика отъ българитѣ стражари, пазачи, смѣли и будни хора, пешъ и конница, които да се погрижатъ и да завардятъ всѣко българско село и всѣки градъ, докле пристигнатъ рускитѣ войски.

Руската войска се биеше съ силната турска войска на фронта около Плѣвенъ, около Русе, на Балкана, та нѣмаше време да пази безопасността въ всѣко селище. Князь Черкасски издаде покана къмъ българския народъ да се въоръжи и самъ да се пази. Той нареди отъ всѣки сто души българи да се явятъ доброволци по 4 души. Сжщо тѣй князь Черкасски се обърна къмъ всички войводи, които се бѣха спасили отъ възстанието, да дойдатъ на помощъ. Веднага и съ радостъ се явиха въ Свищовъ старитѣ войводи: Пана йотъ Хитовъ отъ Сливенъ, дѣдо Цеко Петковъ и дѣдо Ильо Марковъ отъ Македония, дѣдо Жельо, Георги Пулевски, Димитъръ